

LA FESTA DE L'ESPERIT

No cerco pas novelles alegries,
no cerco adalerat festes majors;
jo estic content del pa de tots els dies
i dels magnífics goigs interiors.

Quin envelat té sota, unes estrelles,
munió d'ulls vessants d'inquietud,
i aquest sol creador de meravelles
damunt la terra un jorn en solitud?

Per admirar de l'univers les gales,
viatja sens parar mon esperit;
i per volar no té encara prou ales
ni prou ulls per l'encís de l'Infinit.

Jo he endevinat, de dintre la natura
en el cantar, el ritme un i divers;
que és el poema de la formosura
i un poema palpita en cada vers.

De l'Infinit sortit, a ell s'atança
del vibrar i del viure el cósmic riu;
és una immensa onada que no es cança,
de tot allò que es mou, fulgura, viu.

I és l'univers el vas. Amb una gota
de sa bellesa, n'esdevine fulgent
en una Festa que jamai s'esgota,
un ver miracle, etern encantament.

O viatger que passes per la terra
confós entre homes de les tristes valls;
m'esponjaré en el tron de l'alta serra
d'aire pur i de llum a devassalls.

Tu et mous en un clos llòbreg d'escenari
on canten, riuen, ballen arlequins;
mon esperit batega en el sacrari
del qual només un Déu sab els confins.

Empresonat al clos de la matèria
desconeixes les lleis de l'esperit;
jo a dintre i fora de la mar etèria
de la Vida el miracle he presentit.

El gran miracle de la Intel·ligència,
la viva meravella de l'amor,
i en el camí immortal de l'existència
vull ser estrella sempre en esplendor.